

גאל בשן יהיה הזמר ברהמול-הכפול בקיץ זה: הוא ייצג את ישראל בפסטיבל הפופ של פאלרמו. הנערך זו השנה השנייה בבירת סיציליה. מול כפול הוא להיות מוזמן לפאלרמו בפעם נוספת. לא-חר שאיש מן הרשימה הקודמת לא הוזמן להופיע שם שנית.

הזמר הישראלי ימצא שם בחברה מגור נת מכל הסוגים ומכל הצבעים. מעין אטר לס מוזר: בין לחקות הקצב שיגיעו לשם יהיו פרפר הברזל, ילדי אפרודיטה, מוני גו ג'ר, שוקינג בלו, הסרמנד ולהקת הקצב החדשה המעוררת התפעלות בפי כל, תורקי בוזרד (להקתו של בין וימן,

מחצצר גילספי ללקק אצבעות

מי שהיה חבר האבנים המתגלגלות. חובבי הג'אז יוכלו גם הם ללקק את אצבעותיהם למישמע שלישיית ג'ימי סמית או תומרתו של החצוצרן המהולל דיזי

גילגוד וריצ'רדסון ב"מוסר" שיחה על מזג האוויר

שחקנית-קולנוע צעירה, שהיתה בעבר הי לא רחוק ידידתו של פול מקארטני, זכה תה בתואר השחקנית המבטיחה של השנה עבור הוסעתה בעוד מחזה אנגלי, הפילנתרופ, מאת המחזאי הצעיר כריסטופר המאפטון שהוכתר בתואר המחזאי המבטיח של השנה. כדאי לציין רק שהפעם יש נביא בעירו - גם המחזאי, בבמאי ובי שחקנים דומה הבחירה בכל לבחירת הי מבקרים הבריטיים. האנגלים המנומסים לא אכלו את העוגה כולה, אלא השאירו כמה נתחים למארחים האמריקאים: קליף (ה) נערים בחבורה) גורמן, זכה בתואר השחקן קן המבטיח. מוריס סטייפלטון (שנראה בקרוב בגירסה המוסרטת של מלון 99' זה) היא שחקנית השנה, אלקסיס סמית, כוכבת סרטים ידועה משנות ה-40, היא שחקנית-המחזמר של השנה, ואילו התפס אורן הוותיק בורי אהרונן, שזכה לשבחי חים בכל העולם על תפאורתו לכנר על הגג, זכה שוב בתואר תפאורן השנה.

ולבסוף: סטיפן סונדהיים, התמלילן של סיפורי-הפרברים שהחל בינתיים לכתוב גם מוסיקה, היה המחבר-המחזמר של השנה, ולמעשה בזכות המחזמר שלו, שג' עונות, תזכורת רומנטית לשנות ה-30, הגיעו גם אהרונסון וסמית לפרסים שלהם.

ממתחריו הרציניים הוא ג'ון גילגוד. המ עניין הוא ששניהם גם יחד מצטיינים באור תה הצגה, מוסד של דיויד סטורי (ש-החגיגה שלו הוצגה זה מכבר בהבימה), שהוא מחזה בריטי טיפוסי שבטיפוסים. גיבורי ההצגה מנהלים שיחה על מזג האוויר ועל לא כלום, כמו כל דיאלוג אנגלי המכבד את עצמו, עד שלפתע מתברר לצופה שהוא עד לשיחה בבית-משוגעים.

נערים בחבורה. בזה לא הסתפקה בריטניה: שתי שחקניות נוספות, המ שחקת גם הן במוסד, מונה ואשבורן ודאנדי ניקולס, התמודדו על תואר שחקנית-המישנה של השנה, והראשונה זכתה ברוב קולות.

ואילו הבמאי של מוסד, לינדסי (והיה אמ...) אנדרסון, כמעט ונבחר לבמאי השנה, אלא שבסופו של דבר העדיפו מבקרי גיוריק את פיטר (מזרה סאד) את ברק, אשר העלה בלונדון ובניו-יורק את חלום לילי-קיי, בסיגנון מסעיר שעורר התפעלות כללית.

ובזה טרם הסתיימה רשימת האנגלים המצטיינים על בימות ברודוויי. גיין אשר,

גילספי, שני שמות אלו יכולים להצדיק פסטיבל שלם בזכות עצמם. אבל, מאחר והפסטיבל מיועד להמונים, והוא למעשה מעין קרניבל לאומי-עממי, יוזמנו גם אהר בי הקהל האיטלקי, היום: מאסימו רא גיירי, כוכב זמר שהפך לאחרונה לכוכבי קולנוע מבטיח, ולוצ'יו דאלה, בעל הפרס השלישי בפסטיבל סן-רמו האחרון.

ובינתיים, לקראת סוף אוגוסט, מתעוררת פאלרמו מתרדמתה הפרטית, אייש בצפון סיציליה, החמה כמו תל-אביב, אבל המ ציעה כמה הרים מסביב לימה, כנופש. היא מכינה את איצטדיון-הכדורגל הענק שלה, ואת בתי-המלון, ומקשת את רחובותיה. כי לאור הניסיון של השנה שעברה, כדאי לה לנקודה קטנה ומרוחקת לקפוץ למר-כו מפת הנוער הבינלאומית, ולו אף לי-שלושה ימים של קיץ.

מה עוד שלישכת-היתירות במקום זוכרת היטב כי מעולם לא היו מאזניה מאזונים כל-כך כמו בימי הפופ העליונים של הפסטיבל.

תיאטרון

על ברודוויי

האנגלים פשטו

מקובל לחשוב היום, שארצות-הברית של אמריקה היא המעצמה הגדולה בעולם, וששינוי של האריה הבריטי קהו. אבל במה שקשור לאמנות, זה לא בדיוק כך. כבר כמה שנים שעולם הפירמונים האמריקאי, שהיה פעם עצמאי כל-כך, שוקע והולך תחת השפעות בריטיות קצביות. ואם לא די בכך, הנה, נכנעות גם הבימות של ברודוויי.

על כך מצביעים פרסי-המבקרים האמריקאים, בהם מתנוססים בהבלטה שחקנים, במאים ומחזאים בריטיים. למשל, כשחקן השנה נבחר ראף ריצ'ארדסון, מענקי התיאטרון הבריטי, כשאת

עליזה מזרחי ואמי הגנרלית

בגינה בריטית פורחת!

גרג רוצה לשאת לאשה את ג'יני. ג'יני רוצה לנתק את יחסיה עם מחזרה המודקן פיליפ.

פורמן וישי ב"הכל יחסי" ליחסים יחסיים

מקום טוב באמצע

תדרוך תיאטרון

יום האבא (ג'ורא גודיק): הצגת הי בכורה המסקרנת ביותר של השבוע: שלוש תולדות-גרושות על גג ניו-יורקי לוחט, בבימוי הבכורה של גודיק, מרים גבריאל כגרושה המריחה, גינט דיגר כגרושה הקרירה, ורחל פנט כגרושה הי תמימה. קומדיה כואבת.

הימים הטובים (מרתף): חידוש הצגה שזכתה בזמנו לשבחים רבים. סטלה אבני וזכריה טובי סוחבים על כתפיהם את לבטיו של האדם המודרני, במחזהו של סמואל בקט בבימוי ראובן מורגן.

מדיאה (הקאמר): תנה מרון שבה לבימה ומכתיבה לסנקה מדיאה חדשה. במקום שינאה ויגון היא מציינת את מפלצת הנקמות והשינאה התהומית ורחמי המחושבת. תפיסה מעניינת. אבל מחמיי צה את החוויה המועזעת. שצריכה לבוא בראיית המחזה האכזרי של סנקה.

מנדרגודה (התיאטרון העירוני חיפה): החוויה התיאטרלית המשעשעת של השנה. גילגוליו של טפיל על צווארה הדביק והמוזיף של החברה האנושית.

הכסאות (הבימה): שני שחקנים בי העלאה הטובה ביותר של התיאטרון הזה זמן רב. מחזהו של יונסקו חי שוב, לפי דרישות המחזאי, בבימוי נבון של דוד לוי וימישחק מעולה של ליא קניג ושלמה ברי שביט.

מחברות החשק (בימות): שחקן רבני ישראל וחכמיו, כשהם מחוץ לתפס קיד. חרוזים נחמדים, הלצות גסות מוגי שות בטעם ובהן. בימוי: יוסף מילוא. שחקנים: אבנר חוקיה, גדעון זינגר, חנה רוט, טוביה צפיר.

בוסתן ספרדי (בימות): שרשרת של משלים וסמלונים מהוי האצולה הספרדית הירושלמית. דומה לדיפדוף באלבום זכרונות יפהפה.

אסקוריאל (תיאטרון האוניברסיטה): לשהתי הניסיון בתיאטרון, המעוניינים לראות עבודה יותר מאשר תוצאה. שלושה צעירים מנסים להביע חיים ומוות בגוף ובקול, במחזה-יוצא-דופן של המחזאי הי גילגוד.

פיליפ נשוי מזה שנים רבות לשילה. ושילה מעמידה פנים שיש לה מאהב באזור קנט. ג'יני נוסעת לפיליפ כדי להודיע לו על פרידה סופית, ומספרת לגרג כי היא נוסעת לאבא-אמא. גרג עוקב אחריה ומציג את עצמו בפני פיליפ ושילה, שאינם מבינים מה הוא רוצה מהם. גרג חושב שפיליפ הוא אבי ג'יני, פיליפ חושב שגרג הוא מאהבה של שילה. כולם שותים תה, אוכלים ארוחת צהריים בנן, משוחחים על מזג-האוויר, מפריחים חכמות בקצב מזור, וכך, מטעות למישנה וממישנה לאי-הבנה, מובילים אותו אל הסוף הטוב של "הכל יחסי".

אם זה נשמע לכם כאילו עליזה מזרחי ואמי הגנרלית לוגמות תה של חמש בנן בריטי פורה, אינכם טועים כלל ועיקר. "הכל יחסי" היא קומדיה ממוסחרת מאד, בועתי סבון מלאת אוויר, המסתיימה את העובדה שהיא מבוססת על צרור שטויות, מאחורי מטר בלתי-פוסק של הצחקות, אשר נכתבו על-ידי מקצוען היודע בדיוק מה מדוגג את הקהל ומתי, ואכן, הקהל צוחק אפילו כאשר צפה את הבדיחות חצי שעה מראש.

וכפי שאי-אפשר לצפות מעליזה מזרחי או מאמי הגנר-לית שיהיו אנגליות באמת, כך לא ניתן לדרוש זאת גם מן ההצגה הזאת. "מקומדיה של מינהגים", אשר שמה ללעג את אורח-החיים הבריטי, לבש "הכל יחסי" דמות של קובץ הלצות וטעויות, הנותן הזדמנות ליהודה אפרוני להשתולל בלוליינות, להגוים כאוות-נפשו בדמות המאהב המזדקן, ומאפשר לטובה פרדו ולאריאל פורמן להיראות טבעיים ומשעשעים בהחלט, כאשר הם תמהים על כל הדברים המוזרים הקורים מסביבם. חבל שהצלע הרביעית בכל הפרשה, גליה ישי, מגלמת את ג'יני ברמה של גימנוסטיקה, אשר התקבלה בדוחק לחוג הדרמטי.

חוץ מזה שכל העסק הוא אינולת חסרת-טעם, אי אפשר בעצם לבוא בשום טענות ל"הכל יחסי". אילו היה תיאטרון מיסחרי מעלה אותו, הייתי אפילו משבחת את הבחירה, כהימור מוצלח על סוס שיכול להכניס הרבה כסף. אבל מאחר וזה מוצג בתיאטרון לאומי מסובסד (ועוד איך), על מנת שיביא תרבות לעם, מותר בהחלט לשאול מה זה עושה על "הבימה"?